

Sygn. akt: WO 6/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący)

SSN Marian Buliński

SSN Jan Bogdan Rychlicki (sprawozdawca)

Protokolant :Anna Krawiec

bez udziału stron w sprawie C. F. skazanego z art. 244 k.k. z 1969 r. po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 9 kwietnia 2013 r., wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego - Izba Wojskowa z dnia 23 października 1983 r., sygn. akt: Rw [...] utrzymującym w mocy wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w K. z dnia 2 września 1983 r.,

- 1. wznawia - w części dotyczącej orzeczenia o karze dodatkowej pozbawienia praw publicznych - postępowanie w sprawie C. F.;**
- 2. uchyla wyrok Sądu Najwyższego - Izba Wojskowa z dnia 24 października 1983 r., sygn. akt: Rw [...] /83 i utrzymany nim w mocy wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w K. z dnia 2 września 1983 r., sygn. akt: Sg [...] w części dotyczącej orzeczenia o karze dodatkowej pozbawienia praw publicznych (pkt 3 wyroku);**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz C. F. kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa zł osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego,**
- 4. kosztami sądowymi postępowania o wznowienie obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Ppor. C. F. oskarżony został o to, że:

„w końcu listopada 1982 r. powołując się na wpływy w dyrekcji Przedsiębiorstwa Betonów „P.” w S. podjął się pośrednictwa w załatwieniu zakupu pustaków w tym przedsiębiorstwie ob. J. G., w zamian za co w dniu 13 grudnia 1982 r. w S. przyjął od niej korzyść majątkową w wysokości 6 tyś. zł oraz obietnicę korzyści w wysokości 10 tyś. zł, która miała być zrealizowana po odebraniu przez wymienioną przyznanych jej pustaków – tj. o przestępstwo z art. 244 k.k.”

Wojskowy Sąd Garnizonowy w K. wyrokiem z dnia 2 września 1983 r., uznał go za winnego tego, że:

„na przełomie listopada i grudnia 1982 r. w P. i Z. wywołując u J. G. przekonanie, iż posiada on wpływy w Dyrekcji Przedsiębiorstwa Betonów „P.”– pozwalające uzyskać dla niej zezwolenie na zakup pustaków w tym Przedsiębiorstwie podjął się pośrednictwa w załatwieniu J. G. sprawy tego zakupu i w związku z tym przyjął od niej w grudniu 1982 r. w P. obietnicę korzyści majątkowej w kwocie 10.000 zł płatnych po zrealizowaniu zakupu, a w dniu 13 grudnia 1982 r. w S. przyjął od J. G. kwotę 600 zł tytułem korzyści majątkowej jaką miał przekazać jednemu z członków Dyrekcji w/w Przedsiębiorstwa, przy czym korzyść tę zatrzymał dla siebie”,

tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 244 k.k. i za to skazał go:

„ 1. na mocy art. 244 k.k. na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na zasadzie art. 36 § 1 i 2 k.k. wymierzył mu karę 20.000 zł (dwudziestu tysięcy) zł grzywny, którą w razie nieuiszczenia w terminie określił z mocy art. 37 § 1 k.k. na zastępczą karę pozbawienia wolności przy przyjęciu zamiennika, iż dzień zastępczej kary pozbawienia wolności jest równoważny karze grzywny w kwocie 500 zł,

2. na mocy art. 73 i 74 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesił wobec C. F. na okres próby wynoszący 4 lata,

3. na mocy art. 49 ust. 3 dekretu z dnia 12.12.1981 r. o stanie wojennym (Dz.U. Nr 29, poz. 154) orzekł wobec C. F. karę dodatkową pozbawienia praw publicznych na okres roku”.

Rewizję od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz rażącą niewspółmierność kary w stosunku do przypisanego oskarżonemu czynu, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. W przypadku nie podzielenia tego wniosku obrońca wniósł o złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz grzywny, a nadto o odstąpienie od orzeczonej kary dodatkowej w postaci pozbawienia praw publicznych.

Sąd Najwyższy Izba Wojskowa wyrokiem z dnia 24 października 1983 r., sygn. akt: Rw. [...], rewizji obrońcy nie uwzględnił i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W dniu 25 września 2012 r. obrońca C. F. złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonego wyżej powołanym prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego Izba Wojskowa utrzymującym w mocy wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w K. z dnia 2 września 1983 r.

W uzasadnieniu wniosku jego autor, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 marca 2011 r., sygn. K 35/08, na mocy którego Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r. (Dz.U. nr 29, poz. 154) z Konstytucją, wniósł o wznowienie postępowania w części dotyczącej orzeczenia o karze dodatkowej pozbawienia praw publicznych oraz o uchylenie obu orzeczonych wyroków w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek jest zasadny.

Zgodnie z treścią art. 540 § 2 k.p.k. w zw. z art. 540 § 1 k.p.k., postępowanie wznawia się na korzyść strony, jeżeli Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności m.in. z Konstytucją przepisu prawnego, na podstawie którego wydano orzeczenie.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 16 marca 2012 r. sygn. K 35/08, orzekł, m.in. w pkt. I, że dekret z dnia 12 grudnia 1980 r. o stanie wojennym (Dz.U. Nr 29, poz. 154), jest niezgodny z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 31 ust. 1 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej uchwalonej przez Sejm Ustawodawczy w dniu 22 lipca 1952 r. (Dz.U. z 1976 r., Nr 7, poz. 36) oraz z art. 15 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych,

otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz.U. z 1977 r., Nr 38, poz. 167).

W związku z tym Sąd Najwyższy, na podstawie art. 540 § 1 i 2 k.p.k., wznowił postępowanie w sprawie C. F. w części dotyczącej orzeczenia o karze dodatkowej pozbawienia praw publicznych, którą wymierzono oskarżonemu na podstawie art. 49 ust. 3 tego dekretu i uchylił wyrok Sądu Najwyższego Izba Wojskowa z dnia 24 października 1983 r., i utrzymany nim w mocy wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w K. z dnia 2 września 1983 r., w części dotyczącej orzeczenia o karze dodatkowej pozbawienia praw publicznych (pkt 3 wyroku). Zaniechał przy tym wydania orzeczenia następczego (art. 547 § 2 i 3 k.p.k.), albowiem orzeczenie o karze dodatkowej zostało unicestwione, a zatem wydanie orzeczenia następczego stało się bezprzedmiotowe.

Zasądając na rzecz C. F. kwotę 442,80 zł za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, Sąd Najwyższy miał na uwadze przepisy § 2 ust. 1, § 14 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348).

O kosztach sądowych postępowania o wznowienie orzeczonego na podstawie art. 639 k.p.k. w zw. z art. 616 § 2 k.p.k.